

af Sommeren, eller til den kommende Finanslovs Behandling skal foregaa, at faa en Ordning med Hensyn til alle disse Aktiver, der i Virkeligheden synes ikke at være ret meget værd; naar man hverken kan faa Renter eller Afdrag af et Laan, er Laanet i sig selv jo det samme som en Gave. Det vilde ogsaa hjælpe til, at baade vore Statsregnskaber og Finanslove fik et mere nøgternt Udseende, naar vi fik en Orden paa disse mange — efter min Mening alt for mange — rentefri Laan, vi have staaende paa § 3, der Aar efter Aar staa opførte som Aktiver uden i Virkeligheden at være ret meget værd. Jeg henstiller dette til den højtærede Finansminister og anbefaler Ændringsforslaget Nr. 8. — Saa er der selvfølgelig til § 28 det sædvanlige Ændringsforslag om de Forandringer, der blive at foretage paa de forskellige Paragraffer, naar en hel Del Love, vi have liggende nu uvedtagne, maatte blive stadfæstede; men om dette Ændringsforslag er der som sædvanligt ikke noget at sige.

K. M. Klausen: Der er fra Mindretallets Side stillet et Ændringsforslag vedrørende Finansministeriet om, at Understøttelse til afskedigede Statsfunktionærer, Bestillingsmænd, Haandværkere og Arbejdsmænd samt Enker og Børn efter saadanne forhøjes med 25 pCt., for saa vidt vedkommende ikke henhøre under Pensionslovene. Naar vi have stillet dette Ændringsforslag, er det, fordi de Understøttelser, Staten giver til dem, der have tjent den, men som ikke henhøre under Pensionslovene, gennemgaaende ere meget smaa. De Understøttelser, der gives til afskedigede Arbejdere, ere Beløb paa 125—150—200 Kr. eller der omkring. Det er det, man byder gamle Folk, og de Beløb ere saa smaa, at det er umuligt for disse gamle udslidte Mennesker at leve deraf; de maa derfor søge Hjælp andetsteds fra. I Virkeligheden giver Staten dem ikke mere i Understøttelse, end de i mange Tilfælde vilde kunne faa i Alderdomsforsørgelse, saaledes at det, Staten giver dem, bliver i Grunden ikke en Understøttelse eller Gave til dem, men snarere en Gave til vedkommende Kommune, hvori de ere forsørgelsesberettigede, og som derved slipper med at give dem saa meget mindre i Alderdomsunderstøttelse. Der er derfor, synes jeg, al Grund til at tage denne Sag op til alvorlig og nøje Overvejelse. Vi have rejst Sagen i Finansudvalget straks ved Begyndelsen af

Finansudvalgets Arbejde og havde ønsket at faa Sagen frem allerede til 2den Behandling, men det lykkedes ikke. Nu endelig ved Finanslovens 3die Behandling havde vi haabet, at der fra Regeringens Side kunde fremkomme et Forslag i den Retning. Det er desværre ikke sket, og derfor er det, vi have stillet dette Forslag. Jeg skal indrømme, at det Forslag, vi have stillet, er mangelfuldt, nemlig fordi det er saa uhyre beskedent, thi selv om man forhøjer disse Understøttelser, hvormed der her er Tale, med 25 pCt., vil det dog blive meget smaa Beløb, der ville blive udbetalte til vedkommende. Se vi f. Eks. paa Statens Understøttelse til Børn efter afdøde Statsfunktionærer, ere disse Understøttelser meget smaa. De ere forskellige under de forskellige Ministerier. De kunne variere fra 20—30—36 Kr. og opefter, men i Almindelighed holde de sig nede paa disse meget lave Beløb. Det vil sige, at naar en Kvinde mister sin Mand, der har været Statsarbejder, og staaar som Enke med en Flok uforsørgede Børn, og hun saa ikke faar større Understøttelse til sig og sine Børn, er det næsten umuligt for hende at kunne klare sig uden at falde det offentlige til Byrde. Det forekommer mig, at Staten som den store og rige Arbejdsgiver ikke kan være bekendt at stille sig saa karrigt overfor de Folk, som den slider op i sin Tjeneste. Vi have derfor, som sagt, fundet det rigtigt at røre ved denne Sag og se at forbedre disse Understøttelser.

Jeg indrømmer, at vort Forslag er meget beskedent; men hvor beskedent det end er, er det dog ikke lykkedes at vinde hverken Ministeren eller Flertallet i Udvalget for denne meget vigtige Sag. Vi have fra Socialdemokratiets Side ikke en Gang men mange Gange tidligere forsøgt netop at rejse dette Spørgsmaal om at hæve disse smaa Understøttelser, hvormed der her er Tale. Jeg mindes saaledes, at vi f. Eks. en Gang have stillet et Forslag paa Finansloven om, at Børneunderstøttelsen maatte ikke være mindre end 60 Kr. pr. Barn. Det kunde ikke gennemføres, det vilde man ikke gaa med til; derfor have vi denne Gang holdt os meget beskedent nede ved Jorden og have kun foreslaaet en Forhøjelse paa 25 pCt. Jeg synes, at dette Forslag er saa retfærdigt, at jeg ikke kan forstaa, at man kan rejse Modstand imod det, og at Regeringen stiller sig uvillig overfor en Sag som denne, thi Regeringen har absolut Pligt til at sørgе for sine gamle udslidte Funk-